

DISCURS PARLAMENT SOBRE L'HOLOCAUST GITANO

Entenem per "Porrajmos", l'holocaust que va tenir lloc entre 1939 i 1945 sobre el poble gitano. Aquelles persones invisibles, de cultura diferent, van patir un acte tan covard i infame per part de gent plena de prejudicis, obeint a uns interessos polítics d'una societat que deia ser democràtica.

Malauradament, el racisme i la xenofòbia, són presents a la nostra societat, però nosaltres, futurs ciutadans, tenim l'obligació d'extingir de socarrell, de lluitar per una societat més igualitària on els drets humans no siguin conculcats davant la mirada impassible de les institucions.

Per aquesta raó, cridem a favor de la presa de consciència i de la recuperació de la memòria històrica, ja que cal retornar la dignitat a aquelles persones amb noms i cognoms que la història ha silenciat.

Tot i que el poble jueu ha patit persecucions i discriminacions al llarg de la història, la soferta durant el Tercer Reich alemany va tenir una repercussió mundial, que avui dia encara és present. Lluitar per tal d'erradicar la discriminació i els crims d'odi contra la població gitana, es de vital importància no només per a la comunitat gitana sinó també per al conjunt de la societat, ja que els crims d'odi, a diferència d'altres delictes, tenen un efecte especialment perjudicial. El Tribunal Europeu de Drets Humans (TEDH), en un cas històric respecte a la violència contra el poble gitano, ha posat de manifest que: "Tractar a la violència i a la brutalitat provocades pel racisme de la mateixa manera que altres casos que no tenen connotacions racistes seria tancar els ulls a la naturalesa específica d'uns actes que són particularment destructius per als drets fonamentals". Els crims d'odi són definits com a crims d'identitat i estan motivats per un prejudici.

Les Lleis de Nuremberg del 1935 van decretar la prohibició dels matrimonis mixtos, els va convertir en apàtrides i els va treure el seu dret de vot. Per a poc temps després, per la Llei de Ciutadania, ser desposseïts dels seus drets civils.

El juny de 1938, tal com havien viscut els jueus la "Nit dels vidres trencats", es va instaurar la "Setmana de la Neteja Gitana" per, dos anys després, portar a terme el primer genocidi a mans dels nazis, que va comportar la mort de 250 nens romanís en el Camp de Buchenwald per tal de comprovar l'eficàcia dels vidres de zyklon-B, que serien utilitzats posteriorment en les càmeres de gas d'Auschwitz-Birkenau.

D'aquesta manera, comprovem que el destí dels roma va córrer paral·lel al dels jueus. Es van veure subjectes a empresonaments, treballs forçats i genocidi. Els Einsatzgruppen (equips mòbils de matança) van exterminar a desenes de milers de roma als territoris orientals ocupats pels nazis. A més a més, milers van ser assassinats als camps d'extermini d'Auschwitz-Birkenau, Chelmno, Belzec, Sobibor, i Treblinka. Els nazis també van empresonar a milers de roma en els camps de concentració de Bergen-Belsen, Sachsenhausen, Buchenwald, Dachau, Mauthausen i Ravensbrueck.

Uns 2.500 roma van ser deportats a Polònia entre abril i maig de 1940, privats de menjar i realitzant treballs forçats fins a la mort. Altres 5000, van ser deportats al ghetto de Lodz i el sobrevivents al camp d'extermini de Chelmno, on van morir en camions de gas.

Els roma alemanys van ser deportats a Auschwitz, on un camp especial fou establert per a ells a Auschwitz-Birkenau -"el camp de les famílies gitanes" on els bessons eren separats i subjectes a experiments mèdics pel Dr. Méengele i pel Dr. Heyde com prova el testimoni de la Rita Prigmore, esterilitzades com la Theresia Seible Winterstein entre d'altres.

El maig de 1944, els alemanys van decidir clausurar el camp i passar a la fase de la "solució final", però es van trobar als roma armats amb tubs de ferro que defensaven la seva vida i el seu futur.

Després de la guerra, la discriminació contra els roma va continuar quan la República Federal d'Alemanya va decidir que totes les mesures preses contra els roma abans de 1943 eren polítiques legítimes de l'Estat i els roma no tenien dret a cap tipus de restitució econòmica ni moral. Tant l'empresonament com l'esterilització i la deportació van ser considerades polítiques legítimes tot i ser contràries als ideals democràtics.

El poble gitano ha hagut d'esperar i lluitar fins al 23 d'octubre de 2007 per tal que el president rumano, Băsescu, es disculpés públicament pel paper desenvolupat per a la seva nació en el Porrajmo. Des d'aquest moment, els romanesos expliquen aquest fet a l'escola perquè "han de dir als seus fills que fa sis dècades nens com ells van ser enviats a morir de fam i de fred per l'Estat romanès".

Aquesta situació de desempar del poble gitano durant l'holocaust més la impunitat dels seus agressors, també és conseqüència de la passivitat d'altres països davant els fets, preservats pel dret de no intervenció en els afers d'un altre Estat, en la seva falsa neutralitat, en el girar la cara cap a una altra banda i auto exculpar-se d'aquests fets indignants comesos per l'èsser humà.

El Porrajmos va ser un genocidi consentit per la Comunitat Internacional, que va trobar justificacions perverses en teories científiques sobre l'eugenèsia, el desenvolupament tecnològic i burocràtic. No obstant, el més greu és que no fos fins al 1982 que Alemanya reconegués l'atrocitat comesa contra aquesta cultura, perquè "La persecució i l'assassinat dels gitanos durant aquesta època restava moltes vegades en segon pla".

Actualment, el col·lectiu gitano reclama el 2 d'agost per a commemorar el seu holocaust, en homenatge als 4.000 gitanos que van passar per la cambra de gas, sent incinerats després en una única acció durant la "Zigeunermacht" o nit dels gitanos a Auschwitz el 1944.

La nostra missió avui aquí és recordar, homenatjar, visibilitzar i lluitar contra les injustícies i estereotips que envolten al poble gitano. Però la nostra tasca no acaba amb aquestes paraules, sinó en fets que emmarcaran la nostra vida futura, transmetent les històries de vida dels sobrevivents, responen a les injustícies i posant-nos al costat del més febles, ja que el respecte i la convivència de les diferents cultures en un marc d'igualtat, suposa enriquir-nos com a persones i com a societat.